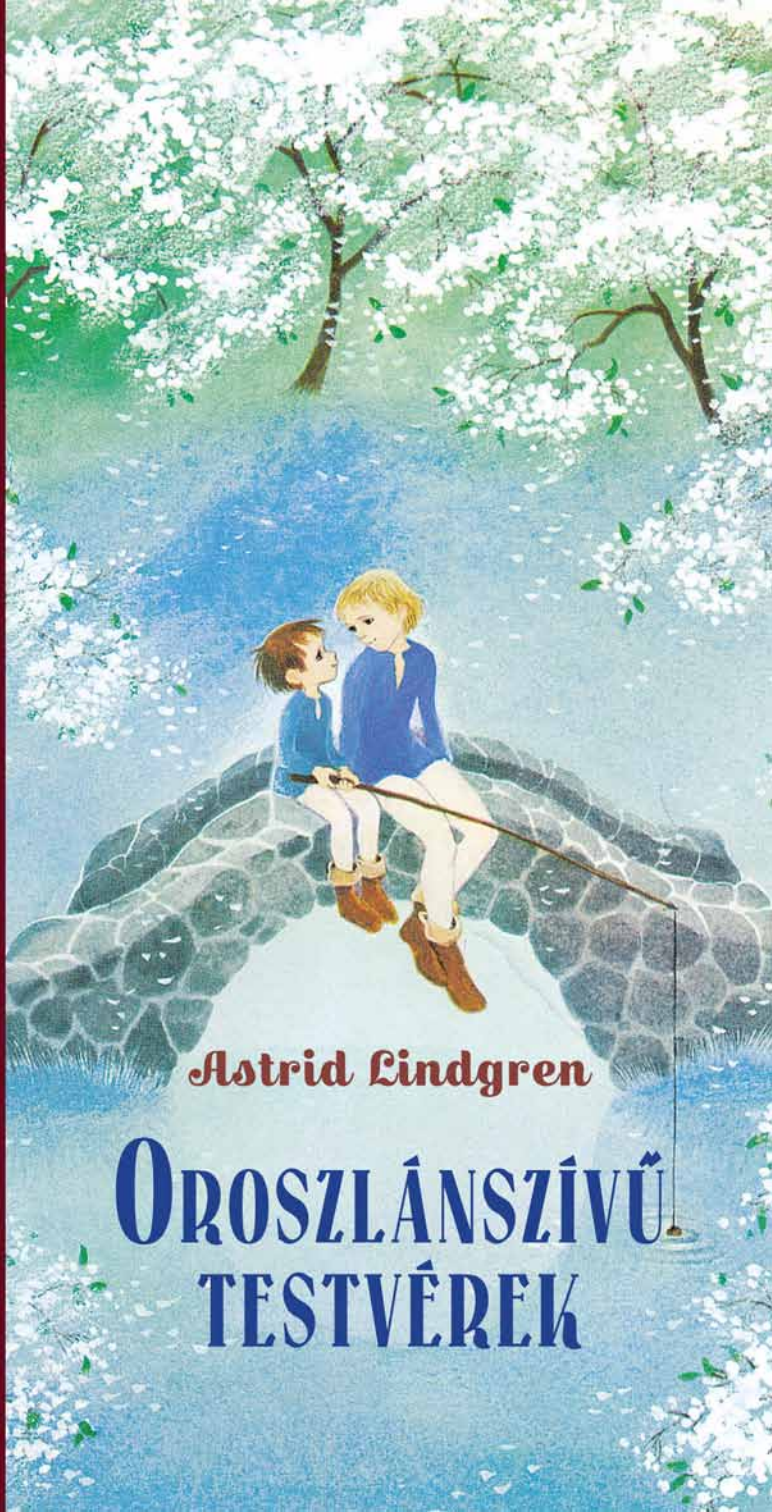

Astrid Lindgren

Astrid Lindgren

OROSZLÁNSZÍVŰ TESTVÉREK

MÓRA

Astrid Lindgren

OROSZLÁNSZÍVŰ
TESTVÉREK

Móra Könyvkiadó

A mű eredeti címe:

Bröderna Lejonhjärta

Első kiadás: Rabén & Sjögren, 1973, Svédország

Text © Astrid Lindgren, 1973 / The Astrid Lindgren Company

Illustrations © Ilon Wikland, 1973

Astrid Lindgren műveivel kapcsolatos információk:

www.astridlindgren.se

Fordította:

Papolczy Péter

Ilon Wikland illusztrációival

Minden jog fenntartva, a kiadvány egészének vagy bármely részének a kiadó írásos engedélye nélküli sokszorosítása, másolása, egyéb engedélyköteles felhasználása – beleértve a kiadvány digitalizálását és ily módon történő többszörözését, nyilvánosságához közvetítését – szigorúan tilos!

A kiadó könyveit kedvezménnyel
megrendelheti webáruházunkban:

www.mora.hu

Hungarian translation © Papolczy Péter, 2018

Hungarian edition © Móra Könyvkiadó, 2018

Abátyámról fogok mesélni. A bátyámról, Oroszlán-szívű Jonatanról, az ő történetét akarom elmondani. Szerintem egészen meseszerű, kicsit olyan, mint egy kísértethistória, és mégis minden szava igaz. Bár ezt rajtam és Jonatanon kívül senki nem tudja.

Jonatant nem hívták mindig Oroszlánszívűnek. Oroszlán volt a családneve, akárcsak anyunak és nekem. Oroszlán Jonatan, így hívták. Én Oroszlán Karl vagyok, anyu meg Oroszlán Hedvig. Apa Oroszlán Erik volt, de ő itt hagyott minket, amikor csak kétéves voltam, kihajózott, és azóta nem hallottunk felőle.

De most azt akarom elmondani, hogyan lett Jonatanból Oroszlánszívű Jonatan. Meg a sok csodát, ami utána történt.

Jonatan tudta, hogy nemsokára meghalok. Szerintem rajtam kívül mindenki tudta. Még az iskolában is tudták, mert folyton csak otthon feküdtem betegen, és köhögtem, az utolsó félévben egyáltalán nem tudtam iskolába járni. A sok néni, akiknek anyu varrt ruhát,

ők is tudták, és az egyikük éppen anyuval beszélt, én meg véletlenül meghallottam. Azt hitték, alszom. De csak lehunyt szemmel feküdtem. És utána is feküdtem tovább, mert nem akartam elárulni, hogy hallottam a borzalmat – hogy nemsokára meghalok.

Persze elszomorodtam, és rettenetesen megijedtem, és nem akartam, hogy anyu ezt észrevegye. De Jonatannal megbeszéltem, amikor hazajött.

– Tudod, hogy meg fogok halni? – kérdeztem sírva.

Jonatan kicsit elgondolkozott. Talán nem szívesen válaszolt, de végül azt mondta:

– Igen, tudom.

Erre még jobban sírtam.

– Ez iszonyat – mondtam. – Iszonyat, hogy valakinek meg kell halnia, amikor még tízéves sincs!

– Tudod, Szotyí, szerintem nem lesz olyan iszonyú – mondta Jonatan. – Szerintem csuda jó dolgod lesz.

– Csuda jó? – mondtam. – Mi abban a csuda jó, ha valaki a föld alatt fekszik holtan?

– Ááá – mondta Jonatan –, úgymond a porhüvelyed fog csak ott feküdni. Te magad teljesen máshova repülsz.

– Hova? – kérdeztem, mivel nem nagyon hittem neki.

– Nangijalába – mondta.

Nangijalába – úgy vágta rá, mintha ezt igazán mindenki tudná. De én addig a percig még soha nem hallottam róla.

– Nangijala – ismételtem. – Az meg hol van?

Erre Jonatan azt felelte, hogy azt ő sem tudja pontosan. De valahol a csillagokon túl. És mesélni kezdett Nangijaláról, amitől az embernek szinte kedve támadt rögvést odarepülni.

– Ott még tart a tábortüzek és a mesék kora – kezdte –, ami tetszeni fog neked.

Minden mese Nangijalából származik, mondta, mert minden meseszerű ott játszódik, és aki odajut, annak reggeltől estig kalandokban lehet része, még éjszaka is, mondta Jonatan.

– Tudod, Szotyí – tette hozzá –, más lesz, mint itt feküdni és köhögni betegen, és minden játékból kimaradni.

Jonatan Szotyinak hívott. Kiskorom óta így nevezett, és amikor egyszer megkérdeztem, miért, azt válaszolta, azért, mert nagyon szereti a szotyit, főleg az olyat, mint én. Igen, Jonatan szeretett engem, ami furcsa volt. Ugyanis én mindig görbe lábú, csúnyácska, nagyon buta és félős gyerek voltam. Megkérdeztem Jonatant, hogyan szerethet egy görbe lábú, csúnya, buta gyereket, mint én, mire azt felelte:

– Ha nem lennél ilyen cuki és csúnya, görbe lábú tacskó, akkor nem lennél az én Szotyim, akit annyira szeretek.

De ezen az estén, amikor annyira féltem a haláltól, azt mondta, amint eljutok Nangijalába, azonnal erős és egészséges leszek, és még szép is.

– Olyan szép, mint te? – kérdeztem.

– Szébb – mondta Jonatan.

De ezt nem tudta nekem bemesélni. Mert semmi sem vetekedett Jonatan szépségével, és nem is vetekedhet soha.

Egyszer az egyik néni, akinek anyu varrt, azt mondta:

– Drága Oroszlán asszony, a maga fia olyan, mint egy mesebeli herceg!

És nem rám gondolt, az egyszer biztos!

Jonatan tényleg úgy festett, mint egy mesebeli herceg, komolyan. A haja éppúgy ragyogott, mint az arany, és sötétkék, szép szeme csak úgy csillogott, és szép, fehér foga volt, és teljesen egyenes lába.

És ez nem minden. Kedves is volt és erős, és mindent tudott, és mindent értett, osztályelső volt, és az udvaron az összes gyerek mindenhova követte, ő meg kitalált nekik mindenféle mókát, és kalandokba vitte bele őket, és én soha nem tarthattam velük, mert én

csak feküdtem az öreg konyhai padon nap nap után. De Jonatan mindent elmesélt, miután hazaért, mi mindent csinált, mi mindent látott, hallott és olvasott. Bármeddig el tudott üldögdélni a padom szélén, és csak mesélt. Jonatan is a konyhában aludt egy ágyon, amit esténként a szekrényből kellett elővennie. És miután lefeküdt, mondta tovább a meséket és a történeteket, mígnem anyánk ki nem kiabált a szobából:

– Most már hallgassatok! Itt az idő, hogy Karl elaludjon.

De nehéz úgy aludni, ha az embernek folyton köhögnie kell. Jonatan néha felkelt az éjszaka közepén, és mézes vizet főzött nekem, hogy csillapítsa a köhögésemet, ennyire kedves volt Jonatan!

Azon az estén, amikor annyira féltem a haláltól, órákon át ült velem, és Nangijaláról beszélgettünk, de nagyon halkán, hogy anyu ne hallja. Anyu varrt, mint mindig, de a varrógép bent van a szobában, ahol alszik – ugyanis csak egy szobánk és egy konyhánk van. Az ajtó nyitva volt, és hallottuk, ahogy énekel. Mindig ugyanazt a dalt énekelte egy matróról meszse a tengeren, talán éppen apu járt az eszében. Nem emlékszem már pontosan a szövegre, csak néhány sora jut az eszembe:

*Ha meghalnék a tengeren,
egy este talán
hófehér gerle, kedvesem
száll le a tanyán,
lelkem az, repül
tehozzád pihegve,
öledbe csücsül,
karodban pihenne.*

Szerintem szép, bánatos dal, de Jonatan csak nevezett, amikor hallotta, és azt mondta:

– Tudod, Szotyti, egy este talán te is elrepülsz hozzám. Nangijalából. És akkor légy szíves hófehér gerleként leülni az ablakpárkányra.

Ekkor elfogott a köhögés, mire ő a karjába vett, és átölelt, mint mindig, amikor nagyon rosszul voltam, és énekelt:

*a lelked az, repül
énhozzám pihegve,
ölemben csücsül,
karomban pihenne.*

Addig eszembe sem jutott, milyen lesz Jonatan nélkül megérkezni Nangijalába. Mennyire magányos

leszek nélküle. Mit ér, ha egy csomó mesében és kalandban vehetek részt, ha Jonatan nem lesz velem. Félni fogok, fogalmam sem lesz, mit kell tennem.

– Nem akarok odamenni – mondtam sírva. – Veled akarok lenni, Jonatan!

– Jó, de aztán én is jövök Nangijalába, te is tudod – mondta Jonatan. – Előbb-utóbb.

– Előbb-utóbb, persze – mondtam. – De te talán kilencven évig fogsz élni, és én meg addig egyedül leszek.

Erre Jonatan azt felelte, hogy Nangijalában nem úgy telik az idő, mint itt, a földön. Még ha kilencven évig is él, nekem nem fog többnek tűnni mondjuk két napnál, mire megérkezik. Ilyen az, ha valahol nincs igazán idő.

– Két napot csak kibírsz egyedül – biztatott. – Mászhatsz fára, csinálhatsz magadnak tábortüzet, pecázhatsz valami kis patakban, hiszen ezekre vágytál annyira. És ahogy ülsz majd a parton, és éppen kifogsz egy keszeget, én már repülök is feléd, mire te azt mondd: Hékás, Jonatan, már meg is jöttél?

Próbáltam abbahagyni a sírást, mert úgy gondoltam, két napot tényleg ki lehet bírni.

– De gondold csak el, milyen jó lenne, ha te mehetnél előbb – mondtam. – És akkor te ülnél a parton és pecáznál.

Jonatan ebben egyetértett. Hosszan, kedvesen nézett, ahogy szokott, és láttam rajta, hogy elszomorodott, amikor nagyon halkán és bánatosan azt mondta:

– De nekem itt kell élnem a földön az én Szotyim nélkül. Talán kilencven évet!

Azt hittük, így lesz.

Most jön a neheze. Amire gondolni sem bírok. Ugyanakkor nem lehet nem gondolni rá.

Alakulhatott volna úgy, hogy Jonatan, a bátyám, továbbra is velem marad, ül az ágyamon esténként, és beszélget velem, és iskolába jár, játszik a gyerekekkel az udvaron, és mézes vizet főz nekem, meg minden. De nem így alakult... hanem másképp!

Jonatan most már Nangijalában van.

Nehéz erről beszélni, én nem is tudom elmondani. Az újság ezt írta utána:

Rettenetes tűzvész tombolt tegnap este városunk Füzeny negyedében, aminek során az egyik ottani öreg faház porig égett, és egy ember életét vesztette. Egy tízéves kisfiú, Oroszlán Karl, betegágyát nyomva egyedül feküdt a második emeleten, amikor a ház kigyulladt. Nem sokkal később érkezett haza a bátyja, a tizenhárom éves Oroszlán Jonatan, és még mielőtt bárki meg tudta volna akadályozni, berontott az ekkor már lényegében lángok-

ban álló házba, hogy megmentse az öccsét. A lángok időközben egyetlen szempillantás alatt ellepték a lépcsőt, és a bent rekedtek számára nem maradt más hátra, mint hogy kiugorjanak az ablakon, ha meg akartak menekülni. A ház előtt összegyűlt, halálra vált tömeg kénytelen volt tehetetlenül végignézni, ahogy a tizenhárom éves fiú a hátára veszi az öccsét, és gondolkodás nélkül kive-ti magát az ablakon. Az idősebb gyermek a zuhanástól olyan súlyos sérüléseket szenvedett, hogy szinte azonnal belehalt. Ezzel szemben a kisebb testvére, akit a bátyja a testével védelmezett esés közben, sérülés nélkül meg-úsztta. A fivérek anyja, aki varrónő, éppen egy ügyfelét látogatta, és hazaérkezése után sokkos állapotba került. A tűz oka egyelőre ismeretlen.

Az újság egy másik oldalán is említették még Jonatant. A megemlékezést a tanárnője írta. Így szólt:

Drága Oroszlán Jonatan, nem inkább Oroszlánszívű Jonatannak kellett volna hogy hívjanak? Emlékszel, mit mondtál, amikor a történelemlétkönyvben egy bátor angol királyról olvastunk? „Hogy lehet valaki olyan bátor, hogy még a történelemlétkönyvek is megírják, erre én képtelen lennék!” Drága Jonatan, még ha nem is fognak rólad írni a történelemlétkönyvek, pont olyan bátor voltál a kellő

pillanatban, senki nem volt hősiesebb nálad. A te öreg ta-nárnőd soha nem fog elfelejteni. A barátaid emlékeiben is sokáig megmaradsz. Üres lesz az osztály vidám, szépséges Jonatanunk nélkül. De akit szeretnek az istenek, azok fi-atalon halnak. Oroszlánszívű Jonatan, nyugodj békében!

Greta néni

Jonatan tanárnője tiszta dilis, de nagyon szerette Jona-tant, hiszen Jonatant mindenki szerette. És jó volt, hogy kitalálta ezt az Oroszlánszívűt, tényleg tetszett!

Nyilván az egész városban nincs senki, aki nem gyászolja Jonatant, és nem véli úgy, hogy jobb lett volna, ha én halok meg. Legalábbis ezt szűrtem le a sok néni szavaiból, akik idejárnak a szövetjeikkel meg a muszlinjaikkal meg a többi vackaikkal. Mind felsóhajtanak, amikor átvágnak a konyhán, és rám néznek. Azt mondják anyunak:

– Szegénykém! És pont Jonatan, az a rendkívüli gyerek!

A régi házunk melletti házban lakunk. Pont ugyan-olyan lakásban, csak ez a földszinten van. Kaptunk némi használt bútort a szegénygondozástól, és ada-koztak a nénik is. Szinte pont olyan konyhai padon fekszem, mint azelőtt. Minden majdnem olyan, mint régen. És minden, de minden más, mint régen. Hiszen

Jonatan nincs többé. Senki nem ül mellém esténként mesélni, annyira magányos vagyok, hogy a mellkasom belesajdul, csak suttogom magamnak a szavakat, amiket Jonatan mondott közvetlenül a halála előtt. Amikor feküdtünk a földön, miután kiugrottunk. Először a hasán feküdt, de valaki megfordította őt, és láttam az arcát. Egy kevés vér csorgott ki a szája sarkán, és szinte beszélni sem tudott. De mintha csak azért is megpróbált volna mosolyogni, és néhány szót kipróbált magából.

– Ne sírj, Szotyí, Nangijalában látjuk egymást!

Csak ennyit mondott, többet nem. Utána lehunyta a szemét, emberek jöttek és elvitték, és azóta nem láttam őt.

Az ezt követő időszakra nem akarok emlékezni. De nem lehet ilyen rettenetet és fájdalmat elfelejteni. Itt feküdtem a padon, és Jonatanra gondoltam, míg azt hittem, a fejem szétreped, és senki nem érezhet olyan hiányt, mint amit én éreztem. Félttem is. Arra gondoltam, mi van, ha nem is igaz ez a Nangijala. És ha ez is csak amolyan tréfa, amiket Jonatan folyton kitalált? Rengeteget sírtam, komolyan.

De aztán jött Jonatan, és megvigasztalt. Igen, eljött, ó, de szép is volt! Minden megint szinte jó lett. Nyilván tudta jól ott Nangijalában, milyen nekem nélküle, és

biztos arra gondolt, meg kell vigasztalnia. Ezért eljött hozzám, és most már nem bánkódom, csak várok.

Egy este jött el nem olyan régen. Egyedül voltam otthon, és csak sírtam félelmemben a padon, annyira beteg, boldogtalan és nyomorult voltam, hogy elmondani sem lehet. A konyhaablak nyitva állt, mert már melegem a tavaszi esték. Hallottam odakint a galambok bűgását. Rengeteg van belőlük a hátsó udvaron, tavasszal folyamatosan bűgnak.

Akkor történt.

Csak fekszem, és arcomat a párnába fúrva sírok, amikor egészen közélről hallom a bűgást, és amikor felnézek, egy galamb ül az ablakpárkányon, és engem néz a kedves szemével. Ráadásul hófehér galamb, nem olyan szürke, mint a többi galamb az udvaron. Hófehér galamb volt, senki nem is sejtetheti, milyen érzés volt, amikor megláttam. Hiszen pont így szólt a dal is: „*egy este talán hófehér gerle, kedvesem száll le a tanyán*”. És mintha megint hallottam volna Jonatant énekelni: „*a lelked az, repül énhozzám pihegve*”, de most mintha ő jött volna el hozzám.

Szerettem volna mondani valamit, de nem tudtam. Csak feküdtem, hallgattam a galamb bűgását, és a bűgás mögött vagy a bűgásban, vagy hogy is magyarázzam, meghallottam Jonatan hangját. De nem úgy

szólt, ahogy szokott. Csak amolyan suttogás töltötte be a konyhát. Szinte olyan volt, mint egy kísértethistória, és akár meg is ijedhettem volna, de nem ijedtem meg. Annyira örültem, hogy madarat lehetett volna fogatni velem. Mert olyan csodás dolgokat hallhattam.

És igen, hogyan lenne igaz Nangijala! Jonatan azt akarta, hogy siessék oda, mert ott minden nagyon jó, mondta. Képzeld csak el, egy ház várt rá, amikor megérkezett, Nangijalában kapott egy teljesen saját házat. Egy régi tanya, mondta, Lovagbirtok a neve, és a Cseresznyevölgyben fekszik, hát nem csodás? És képzeld el, az első dolog, amit meglátott a Lovagbirtokon, egy kis zöld tábla volt a kapun, és a táblán a felirat: Oroszlánszívű testvérek.

– Ami azt jelenti, hogy együtt fogunk ott lakni mi ketten – mondta Jonatan.

Az mindenesetre nem semmi, hogy én is Oroszlánszívű leszek majd Nangijalában. Aminek örülök, mert amúgy is szeretném, ha ugyanaz lenne a nevünk Jonatannal, még ha én nem is vagyok olyan bátor.

– Csak gyere, amilyen gyorsan csak tudsz – kötötte a lelkekre. – Ha nem találsz otthon a Lovagbirtokon, akkor a folyónál pecázom.

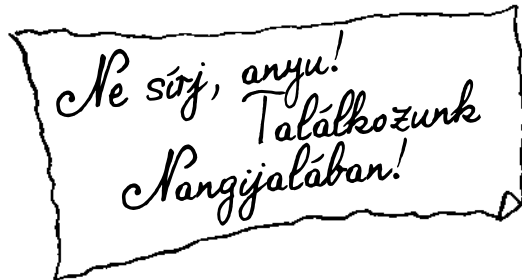
Utána csend állt be, és a galamb elrepült. El a háztető felett. Vissza Nangijalába.

Én meg fekszem a díványon, és csak várom, mikor repülhetek utána. Remélem, nem túl nehéz odatalálni. De Jonatan azt mondta, egyáltalán nem nehéz. A biztonság kedvéért felírtam a címet:

Oroszlánszívű testvérek
 Lovagbirtok
 Cseresznyevölgy
 Nangijala

Jonatan már két hónapja egyedül él ott. Két hosszú, rémes hónapon át kellett boldogulnom nélküle. De most már hamarosan én is indulok Nangijalába. Mindjárt, mindjárt odarepülök. Talán ma éjjel. Úgy érzem, akár már ma éjjel. Írok egy levélkét, leteszem a konyhaasztalra, hogy anyu megtalálja, ha holnap reggel felkel.

Ezt írom neki:

És megtörtént. Furcsább élményben még soha nem volt részem. Egyszeriben csak ott álltam a kapu előtt, és olvastam a zöld táblán a feliratot: Oroszlánszívű testvérek.

Hogy jöttem ide? Mikor repültem? Hogyan találtam ide, ha meg sem kérdeztem senkit, merre kell menni? Nem tudom. Csak annyit tudok, hogy egyszer csak ott álltam, és láttam a nevet a kapun.

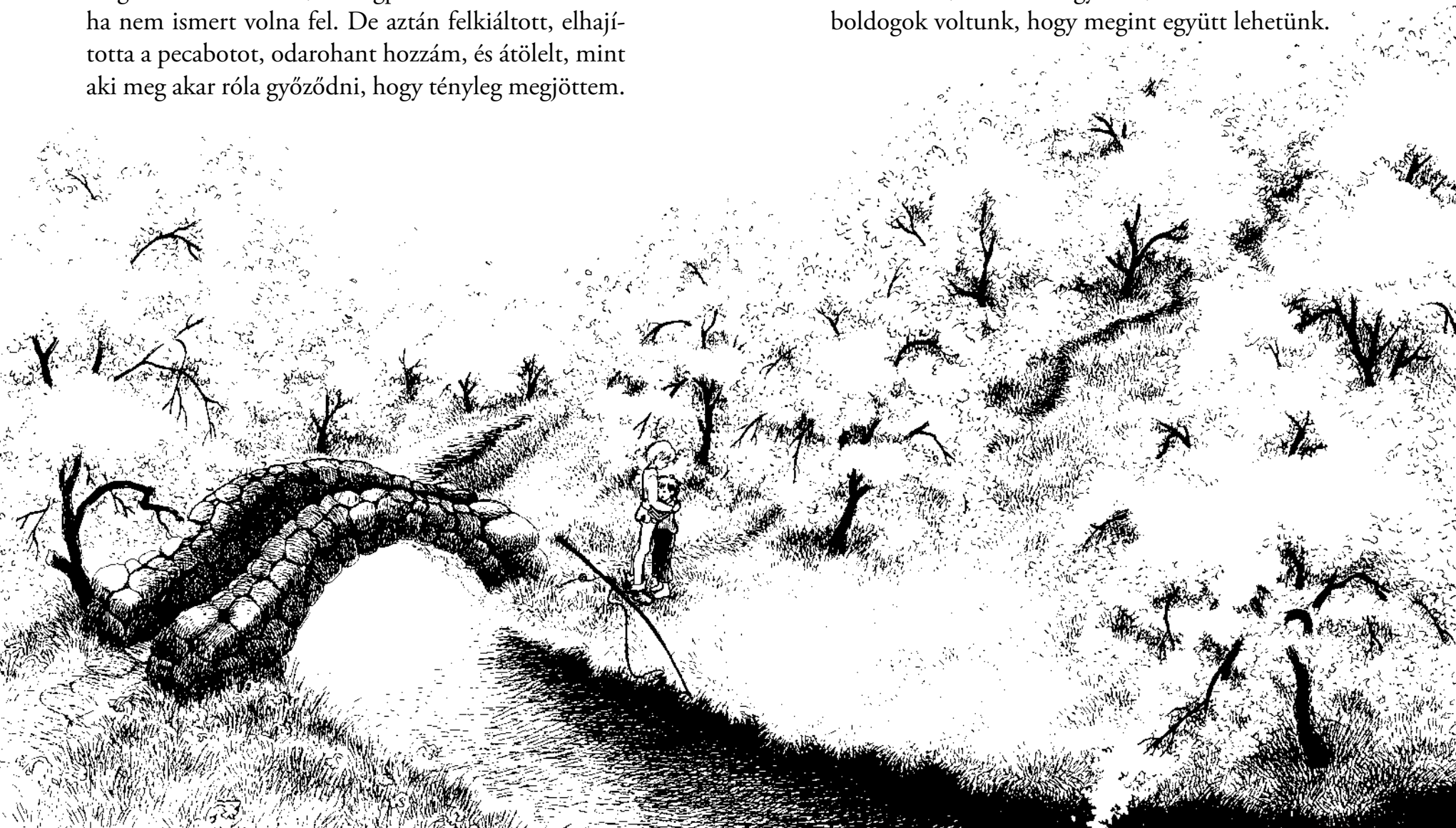
Kiáltottam Jonatannak. Többször is kiáltottam, de nem felelt. És akkor eszembe jutott – nyilván lent van a folyónál, és pecázik.

Futásnak eredtem. Le a keskeny ösvényen, a folyó felé. Futottam és futottam, és lent a hídon ott ült Jonatan. Ott ült a bátyám, a haja ragyogott a napfényben. És még ha meg is próbálnám elmesélni, akkor sem tudnám szavakba önteni, milyen érzés volt viszontlátnom őt.

Nem vette észre, hogy jövök. Próbáltam a nevét kiáltani, de szerintem éppen sírtam, mert csak valami furcsa hang jött ki a torkomon. Jonatan mindenesetre meghallotta. Felnézett, és megpillantott. Először mint ha nem ismert volna fel. De aztán felkiáltott, elhajtotta a pecabotot, odarohant hozzám, és átölelt, mint aki meg akar róla győződni, hogy tényleg megjöttem.

És akkor sírtam kicsit. Mi okom lett volna a sírásra? De annyira vágyódtam már utána.

Jonatan viszont nevetett, és álltunk a part felé vezető lankán, átöleltük egymást, és elmondhatatlanul boldogok voltunk, hogy megint együtt lehetünk.

És Jonatan azt mondta:

– Nohát, Oroszlánszívű Szotyí, végre megérkeztél!

Oroszlánszívű Szotyí, ez elég lökötten hangzott, így mindketten kuncogtunk. Aztán egyre csak nevtünk rajta, mintha régóta nem hallottunk volna ennyire vicceset, pedig csak arról volt szó, hogy nevetni akartunk valamin, mert bugyogott bennünk a boldogság. És amikor a legjobban nevtünk, elkezdtünk birkózni, de attól még a nevetést sem hagytuk abba. Dehogy is, nevtünk tovább, ahogy lehuppantunk a fűbe, és feküdtünk, és hempergőztünk, és egyre jobban nevtünk, végül annyira nevtünk, hogy belepottyantunk a folyóba, és akkor aztán úgy nevtünk, hogy azt hitük, vízbe fülünk.

De inkább úszni kezdtünk. Én soha nem tudtam úszni, bár nagyon szerettem volna megtanulni. Most minden további nélkül úsztam. Senki nem úszott jobban nálam.

– Jonatan, tudok úszni – kiáltottam.

– Hogyne tudnál – mondta Jonatan. És ekkor eszembe ötlött valami.

– Jonatan, feltűnt? – kérdeztem. – Már nem köhögök.

– Nem, persze, hogy nem köhögsz – mondta Jonatan. – Most már Nangijalában vagy.

Jó ideig úszkáltam, utána kimásztam a hídra, és csak álltam teljesen elázva, míg a víz kicsorgott a ruhámból. A nadrág a lábamra tapadt, ezért láttam annyira világosan, mi történt. Bármily hihetetlen, a lábam teljesen egyenes volt, akárcsak Jonatané.

Ekkor eszembe jutott, hogy mi van, ha én is szép lettem? Megkérdeztem Jonatant, ő így véli-e. Hogy látja? Megszépültem?

– Nézz a tükörbe! – mondta a folyóra utalva. Ugyanis a víz sima volt és csillogott, az ember látta benne a tükörképét.

Hasra feküdtem a hídon, kikukkantottam a perem fölött, és láttam magamat a vízben, de nem láttam magamat különösebben szépnek. Jonatan mellém feküdt, és sokáig nézegettük az Oroszlánszívű testvéreket odalent a vízben. Ott volt a nagyon szép Jonatan az aranyhajával, a szemével és a szép arcával, meg ott voltam én a csontos pofámmal meg a borzas üstökömmel, meg minden.

– Nem, nem látom, hogy megszépültem volna – mondtam.

De Jonatan azt mondta, szerinte óriási a különbség.

– És egészségesnek is tűnsz – mondta.

Elmosolyodtam, és magamba néztem. A hídon fekve éreztem, hogy egészséges vagyok, és minden por-

cikám örül, akkor meg mi szükség arra, hogy szép is legyek? Az egész testem annyira boldog volt, hogy szinte nevetett.

Feküdtünk még egy kicsit, hagytuk, hogy a nap felmelegítsen minket, és néztük a híd alatt cikázó halakat. De utána Jonatan haza akart menni, és én is azt akartam, mert kíváncsi voltam erre a Lovagbirtokra, ahol majd lakni fogunk.

Jonatan előttem ment a birtok felé vezető ösvényen, én meg a szép, egyenes lábammal lépdeltem mögötte. Járás közben egyre bámultam a saját lábamat, és éreztem, milyen jó járni rajta. De amikor már kicsit feljebb jutottunk a dombon, egyszer csak elfordítottam a fejemet. És ekkor – ekkor végre megpillantottam a Cseresznyevölgyet, ó, az a völgy, mindenhol fehérlett a cseresznyevirágoktól! Minden fehér és zöld volt a cseresznyevirágtól és a zöldnél is zöldebb fűtől. És a sok fehér és zöld közepette ezüstszalagként hömpölygött a folyó. Az előbb miért nem vettem mindezt észre? Vajon csak Jonatant láttam? De most álltam ott az ösvényen, láttam, milyen szép minden, és azt mondtam Jonatannak:

– Ez ugye itt a legszebb hely a földön?

– Igen, csak nem a földön – mondta Jonatan, és akkor eszembe jutott, hogy már Nangijalában vagyok.

A Cseresznyevölgyet magas hegyek vették körül, azok is szépek voltak. És a hegyek meredek oldalán patakok folytak és vízesések zubogtak a völgy felé, hiszen már tavaszodott.

Volt valami különleges a levegőben is. Az ember szinte inni szeretett volna belőle, annyira tisztának és jónak tűnt.

– Ebből a levegőből elkelné egy adag otthon a városban is – mondtam, mert eszembe jutott, mennyire vágytam erre a konyhai padon fekvő, amikor úgy éreztem, egyáltalán nem kapok levegőt.

Itt viszont volt friss levegő bőven, és annyit szívtam magamba, amennyit csak bírtam. Mintha nem tudtam volna betelni vele. Jonatan nevetett rajtam, és azt mondta:

– Azért egy kicsit hagyhatnál nekem is.

Az ösvény, amin haladtunk, fehér volt a lehullott cseresznyevirágtól, és ránk is potyogtak a könnyedén szálló, fehér szirmok, megtelepedtek a hajunkban meg mindenütt. De én szeretem a cseresznyevirág-szirmokkal lepert, kis zöld ösvényeket, tényleg szeretem.

És az ösvény végén ott volt a Lovagbirtok, a kapun a zöld táblával.

– Oroszlánszívű testvérek – olvastam fel hangosan Jonatannak. – És mi itt fogunk lakni!

